

ماجرای عشق و عاشقی میدون

مرده‌شور چه کسی را بردند؟

● **پوریا عالمی**؛ محمدرضا درویشی، پژوهشگر و آهنگ‌ساز، گفته، به ابراهیم شریف‌زاده – خواننده سرشناس موسیقی خراسان – نشان درجه‌یک هنری ندادند چون «فهمیدند ابراهیم شریف‌زاده آلاپمر دارد و مرده‌شور بوده». به نظر ما حق دارند نشان درجه‌یک هنری به کسی که مرده‌شور بوده، ندهند، چون معلوم نیست مرده‌شور آدم را چه کسی برد.

اصولا مسئولیت‌طوری است که هرکسی که هرکجا – حتی توی یک شورای هنری – مسئول می‌شود، کم‌کم یک‌طوری می‌شود. به نظر ما آدم تا وقتی برای مسئولان هنرمند محسوب می‌شود که بتواند یک حالی به مسئولان بدهد؛ مثلاً جنتی، وزیر سابق ارشاد، معتقد بود کاری از دست بهرام بیضایی برنمی‌آید چون سنش بالا رفته. مسلماً وقتی وزیر، آدم سالم اما سن‌وسال‌دار را از فهرست زندگان می‌گذارد کنار و می‌فرستد خانه سالمندان، طبیعی است که شورای هنری که در وزارتخانه‌اش هست، آدم آلاپمردار را کلاً آدم حساب نکند. شما فکر کن نشان درجه‌یک هنری بدهی به یک نفر که نتواند توی آن مراسم برود پشت میکروفن و یک حالی به شما بدهد. چه معنی دارد؟ بعد هم ما الان در دوره‌ای هستیم که هنرمندانی قدر می‌بینند که اثر هنری‌شان ملموس و قابل تبدیل به دلار و یورو باشد. متأسفانه خوانندگان الان بین مسئولان بازارشان داغ نیست، چون هرچند تنها صداست که می‌ماند، اما صدا خیلی طالب خارجی ندارد. به‌همین دلیل هم هست که الان طوری با محمدرضا شجریان و شریف‌زاده و دیگران برخورد می‌کنند که آدم با میهمان ناخوانده؛ یعنی بابا برو کنار تابلو نقاشی یا مجسمه بیاد وسط. خود ما قصد داشتیم وقتی بزرگ شدیم، روی زیانمان کار کنیم و بهرام بیضایی بشویم با روی صدایمان کار کنیم و شجریان بشویم با روی سازمان کار کنیم و شریف‌زاده یا علیزاده یا... شویم، اما امروز وقتی وضعیت را می‌بینیم، مطمئن می‌شویم بهترین کار و آینده‌دارترین شغل این است که برویم وزارتی، جایی و مسئول روابط‌عمومی شویم. خوشبختانه ابراهیم شریف‌زاده که قبلاً مرده‌شور بوده، بدون آنکه نشان درجه‌یک هنری بگیرد، زودتر از نشان‌دهندگان، چشم بر جهان فروبست.

وصیت: سوفیا...ای عشق من... به جان تو... به جان مادرم... من دوست داشتم هنرمند شوم، اما اگر کسی بداند کار هنری و فرهنگی، الانش عاقبت ندارد و آینده‌اش عاقبت ندارد و باز هم برود دنبال کار هنری و فرهنگی، آیا دیوانه نیست؟

شرق روزنامه

www.sharghdaily.ir

دوشنبه ۲۴ آبان ۱۳۹۵ • ۱۴ صفر ۱۴۳۸ • ۱۴ نوامبر ۲۰۱۶ • سال چهاردهم • شماره ۲۷۲۹ • ۲۰ صفحه
اذان ظهر تهران ۱۱:۴۹ • اذان مغرب ۱۷:۱۷ • اذان صبح فردا ۵:۱۴ • طلوع آفتاب ۶:۴۰

روزنامه‌فرو

fardashargh@gmail.com

کارتون خواب

علی رومانی
aliromani84@gmail.com

آیا ترامپ تهدیدی جدی برای صلح جهانی خواهد بود؟

علامه جعفری؛ ققنوس اندیشه

آشتگان را به وادی سبز یقین و ایمان و اطمینان هدایت کند. آشنای حکمت بود و همسایه کوچه‌های اشراق، روح بزرگش سرشار از صفای قرآن بود و زندگی‌اش به تمامی یک نماز عاشقانه، مشی ساده حیات و او بی‌ریایی سخن و کلامش، احیای دوباره حیات طویه حکیمانی بود که در طول قرن‌ها، پاسدار مکتب اخلاق انسانی بوده‌اند. جان او در انس با قرآن، طراوتی همیشگی پیدا کرده بود. از این‌رو بود که حکمت‌های بزرگان اخلاق را با چنان شیوایی‌ای بیان می‌کرد که گویی می‌بیند آنچه را که می‌گوید. بیش از ۱۵۰ عنوان اثر ارزشمند ققنوس

یادبود

اندیشه علامه محمّدتقی جعفری چشمه‌ای است زلال و روح‌بخش برای آنها که تشنه درک مفاهیم ولای اخلاقی، فلسفی، علمی، دینی و عرفانی هستند. استاد حکیم و علامه فهیم سرانجام پس از عمری تلاش بی‌پایان و کوششی خستگی‌ناپذیر در راه حق و دوست‌داشتن مردم و در آستانه بعثت پیامبر اسلام به درگاه الهی فراخوانده شد و پیکر پاکش در جوار بارگاه ملکوتی ثامن‌الحجج و در دارالزهد در جایگاه ابدی‌اش آرامید. خالی از لطف ندیدم قسمتی از گفتار ایشان را در کتاب نیایش ایشان برای شما عزیزان بیاورم. «با دیدگان فروسته، لب بر جام زندگی نهاده و اشک سوزان بر کناره زرین آن فرو می‌ریزیم، اما روزی فرا می‌رسد که دست مرگ نقاب از دیدگان ما برمی‌دارد و هر آنچه را که در زندگانی، موردعلاقه شدید ما بود از ما می‌گیرد. فقط آن‌وقت می‌فهمیم که جام زندگی از اول خالی بوده و ما از روز نخست از این جام، جز باده خیال نوشیده‌ایم... چه کالایی را در این بازار پریهاو دریافت می‌کنیم، مگر نه این است که: چون به هر میلی که دل خواهی سپرد/ از تو چیزی در نهان خواهند برد»

دو دنیا

زمستان در راه است

سفیدپوست است. در این میان، خشم یکی از معتبرترین هفته‌نامه‌های آمریکا روزبه‌روز شعله‌ورتر می‌شود. شماره این هفته مجله نیویورکر برای ۲۱ نوامبر، یکی از تلخ‌ترین روی جلد‌ها را دارد؛ دیواری آجری که بالا و بالا می‌آید و حتی نیمی از لگوی مجله پشت آجرها پنهان شده است. دیوید رمنیک، سردبیر نیویورکر معتقد است، غیرممکن است این لحظه را بتوان با چیزی به جز اضطرابی عمیق و انزجار، توصیف کرد؛ اما نیویورکر تلاش می‌کند ایمانش به دموکراسی را از دست ندهد و در شماره اخیر با وام‌گرفتن از ایده‌های فیلسوفی مانند چارلز تیلور، سعی کرده تشریح کند چطور می‌توان در زمانه تاریک سیاسی «ایمان خود به دموکراسی» را از دست نداد و تلاش کرد. در چند روز اخیر، نویسندگان و منتقدان از یاس و سرخوردگی نوشته‌اند. جویس کرول اوتس، نویسنده سرشناس آمریکایی، معتقد است اگر زندگی یک اپرای خنده‌دار باشد، لابد بعد از رئیس‌جمهور متجاوز و متقلب، در پرده بعدی رئیس‌جمهوری از زندان ظهور خواهد کرد. اما این صداهایی که این روزها

امیلی امرابی: «ادبا و روشنفکران آمریکایی انکار به دیوار روبه‌روی کافه‌ای در منهتن و بروکلین خیره مانده‌اند». این چکیده‌ای است از احوال این روزهای آمریکا که جودی بلوم، روزنامه‌نگار آمریکایی، نوشته است. یکی از اولین واکنش‌ها را درباره این کابوس نیمه‌شب، «ون جونز» نوشت. ون جونز، تحلیلگر ارشد سی‌ان‌ان، یکی از رنگین‌پوستانی است که ترامپ با توهین به آنها، پیروز انتخابات شد. جونز همان شب گفت: «فردا برای والدین روز سختی خواهد بود. سر میز صبحانه به بچه‌ایمان گفته‌ایم ریاکار نباشید، نژادپرست نباشید و زن‌ستیزی خصلت شرم‌آوری است و امشب، مردمان زیادی فرزندان‌شان را به رختخواب فرستاده‌اند با هراس از صبحانه فردا. چون مردی که نماد همه اینهاست، به بالاترین جایگاه آمریکا رسیده». این همان هراسی است که «پل استر»، نویسنده شهیر آمریکایی به نوعی در «کشور آخرین‌ها» پیش‌بینی کرده بود. او ترامپ را بن‌بست آمریکا می‌داند و معتقد است ترامپ وقتی از عظمت آمریکا حرف می‌زند، منظورش آمریکای

از سرکشکتی‌هایشان می‌گویند، هر چند در اقلیت نیستند؛ اما مغلوب شده‌اند؛ آن‌هم در برابر صداهایی مانند پیتربیل، بنیان‌گذار شرکت بی‌پل که پیروزی دونالد ترامپ را نجات سیاست آمریکا می‌داند و با روزنامه‌های ایالت آریزونا گفت‌وگوهای مفصلی در ستایش ترامپ انجام داده است. این در حالی است که نشریاتی مانند «یواس‌تودی» و «آریزونا ریپابلیک» که حامی همیشگی جمهوری‌خواهان هستند هم، حاضر به حمایت از ترامپ نشده‌اند؛ اما نشریاتی مانند یواس‌مگزین، با تیرهای درشت نوشته‌اند ترامپ در مسیر موفقیت تنها به حمایت احتیاج ندارد، بلکه همراهی می‌خواهد. این نشریه با مجری و هنریشه مشهور «ترسا گویدیس» در حمایت از ترامپ و ایده‌هایش گفت‌وگوی مفصلی دارد. با این همه، صدایی که از آمریکا شنیده می‌شود همان چیزی است که «جرج آرماتین»، نویسنده سریال گیم آو ترونز، از اولین فصل این سریال وام گرفته است. او نوشت: «زمستان در راه است». و جویس کرول اوتس می‌گوید امیدوارم فقط چهار سال باشد.

سامسونگ SAMSUNG

پوشش فراگیر، درخشندگی چشمگیر

ماشین ظرفشویی سری
WaterWall
D162

ماشین ظرفشویی جدید سری "WaterWall"، اولین ماشین ظرفشویی با بازوی شستشوی خطی در دنیا است که با پوشش کامل فضای داخلی دستگاه، شستشوی کامل و یکدستی را برای تمام ظروف به ارمغان می‌آورد.

همچنین با امکان تقویت شستشوی موضعی (تکنولوژی ZoneBooster)، ظرفشویی Water Wall قابلیت شستشوی دوگانه دارد. طراحی بی نظیر و سهولت در استفاده از دیگر مزایای این محصول می‌باشند.

فقط با ضمانت
سرویس
۰۲۱-۸۲۵۵

